

ствие, което болезнено сви сърдцето му. Очитѣ му широко се разтвориха, задъхна се. И като видѣ студеното мъртвешко лице — разбра истина-

та, тежката парлива истина. Падна върху малкото кости останали въ леглото и дълго, дълго плака.

Панчо Михайловъ.

С Е П Т Е М В Р И Й.

Отъ пжтъ далеченъ Септември
пристигна въ тъмни зори,
селското школо отвори,
врати, прозорци, изми.

Класнитѣ стаи бѣлоса,
измете прашния дворъ,
грѣйна школото катъ слънце,
въвъ ведросиний просторъ.

Грабна отъ шкафа звънчето,
излѣзе бързо навънъ,
скоро надъ селскитѣ хижи
отекна сребърень звънъ.

Сладкиятъ звънъ се разнесе
и прѣсна радостна вестъ:
въ класнитѣ стаи децата
ще почнатъ занятия днесъ.

Георги Костакевъ